

GÉCZI JÁNOS

Bevilágítás

Az asztalt körbeülő férfiak
a megvilágítottak, mindegyik
tizenhetedik századi alak.
Van, kinek fején strucctollas kalpag,
másikán afféle cicanadrág,
domborodnak az izmok s lágy részek,
a sarkon görnyedten érméket
számol a svihák, ujjbegyein
csillog a fény. Megannyi ilyesmi.
Egyetlen jelenetben a rosszak
és a nem rosszak, szétszórva random-
generáló s a látványgyár által
összerakva. Egy sáv mindegyiket
stilizálja. Árnyéké a főszerep.

Jónás zöld tógában, ágyékkötővel

Hogy mit jelent, nem tudom, de hogy miért
készült, igen. Jelentéktelen, ha
testes is, olyan, ami használat közben
sem változik, nem fakul ki, ha nézik.
Magán viseli köznapi jellegét
az ecsetnek és a festékeknek,
amikkel készült, s a tekintetét,
amely úgy hasadt meg a látványtól,
miként riadt a dermesztő hidegben
és vált ketté a jég.

Felajánlja
magát, hogy a megjelenésében,
túl folton, vonalon, a cet mellé
dőlé ember alakja is legyen.

Miféle magister, aki Jónást
perspektivikus rövidülésben
tudta megfesteni a boltozat
fényhiányos homorulatában?

Folyóparti fotográfia, csobbanással

A nap vödre a vízbe bevetve,
telve sugarakkal. Elegendő
az elpattant buborék, elkezdhet
olyannak tűnni, ami sok kósza
pettyekből áll és olajos hátú.
Láthatóvá válhat mindaz, miről
hihető, létezik. Nincs, ami lényé
alakulni ne akarna. Uszony
lesz a sarokba helyezett szakadt
vonalból, a szétfolyt tus moszatzöld
márna, aki, mint alapelveit
a világnak, érti a folyóban
az áramlás rendjét és azt, hogy egy
vers is kiolvasható belőle.
Az orsós haltest elnyűtt, komolyabb
részletek nélkül. Sok dijambusok
maradnak utána, hogy elvillan,
és látni a vízmélyi nagy követ
és a huszonhét módon sodródó
égerfaleveleket. A képben,
ha ismerted, felismered a mestert.